

Arrest

**nr. 153 066 van 22 september 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 april 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 2 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat hun eerste asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en zij tijdens zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe feitelijke elementen naar voor hebben gebracht, er op geruchten na geen enkele bevestiging is als zouden reservisten verplicht zijn naar Oost-Oekraïne

worden gestuurd, hij weinig of geen concrete informatie kon geven over zijn neef, en hij weinig logische verklaringen aflegde over de neergelegde convocaties.

Waar verzoekers stellen dat het medisch attest zijn verklaringen ondersteunt, dat dit een begin van bewijs is en de bestreden beslissingen niet op individuele wijze aangeeft waarom de authenticiteit in twijfel wordt getrokken, wijst de Raad vooreerst op het arrest nr. 57 591 van 8 maart 2011 waarin besloten werd tot de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker: "De talrijke door verwerende partij vastgestelde onwetendheden, vaagheden en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partijen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.(...)" De Raad wijst er op dat, ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op het ongeloofwaardig relaas zoals reeds vastgesteld naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag en hun bijkomende verklaringen in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief is, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat hij bijgevolg bij de toen gemaakte beoordeling blijft.

In de mate verzoekers stellen dat de motivering niet adequaat is omtrent de opgeroepen reservisten die naar Oost-Oekraïne worden gestuurd, wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad wijst er hierbij op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. De Raad stelt vast dat de motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Zij komen immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging en het verwijzen naar krantenartikels over de aanwezigheid van Tsjetsjenen in Oost-Oekraïne zonder deze informatie op zijn situatie te betrekken. Dergelijke algemene verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in haar land van herkomst werkelijk het risico loopt om gerekruteerd te worden om te gaan vechten in Oost-Oekraïne.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers zich beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Deze vaststellingen volstaan op zich om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 augustus 2015, voeren verzoekende partijen aan zij niet kunnen instemmen met de beschikking. Zij preciseren dat mannen uit het noorden van de Kaukasus verplicht worden om te vechten in Oost-Oekraïne. Zij argumenteren dat het verwijzen naar de NGO “Moeders voor Soldaten Rusland” niet uitsluit dat mannen uit de Kaukasus verplicht worden om te vechten. Zij stellen dat het niet is omdat deze NGO geen weet heeft van verplichte rekruteringen deze niet gebeuren zoals blijkt uit de informatie die zij hebben toegevoegd aan het verzoekschrift. Verzoekende partijen vragen dat hun dossiers teruggestuurd worden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat de verschillende bronnen die wel melding maken van gevechten door soldaten uit de Kaukasus in Oost-Oekraïne, onderzocht kunnen worden.

Verzoekende partijen proberen hun argumenten kracht bij te zetten door te verwijzen naar krantenartikelen die zij bij het verzoekschrift voegden en waarin (onder andere) wordt gesteld dat Kadyrov het Oekraïense volk ondersteunt en niet zal toekijken, de Oekraïense media melding maakt van de aanwezigheid van Tsjetsjeense militairen in Oost-Oekraïne wat door de Russische media wordt ontkend, Rusland, volgens John Kerry, zijn soldaten heeft teruggetrokken maar Tsjetsjeense pro-Russische strijders in de plaats zijn gekomen. Voorts is er in deze krantenartikelen onder andere sprake van Tsjetsjenen die vrijwillig meedoen met de Russische soldaten, en wordt verslag gegeven van een interview met Tsjetsjeense strijders in Oost-Oekraïne. Los van de vraag naar de objectiviteit van deze krantenartikelen, wordt in deze artikelen echter geen melding gemaakt van miliciens/reservisten uit de Kaukasus die zouden gedwongen worden om mee te vechten met de Russische soldaten in Oost-Oekraïne. Stuk 12 geeft melding van (onder andere) Tsjetsjenen die het Russische leger zullen vervoegen voor militaire dienst wat, gezien de vorige oorlogen met Rusland, al een hele tijd niet meer het geval is geweest. Nergens wordt in deze artikels melding gemaakt van het feit dat thans miliciens en reservisten uit de Kaukasus worden opgeroepen voor verplichte militaire dienst/training bij het Russische leger om daarna verplicht te worden ingezet in de strijd in Oost-Oekraïne.

Verzoekende partijen ontkrachten niet dat de NGO ‘Moeders voor Soldaten Rusland’ geen weet heeft van reservisten die verplicht zouden worden om naar het oorlogsgebied te trekken. De Raad wijst er voorts op dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld dat deze praktijk, met name het sturen van reservisten naar oorlogsgebied in Oost-Oekraïne, niet kan worden uitgesloten, ook niet door NGO’s. Echter, verzoekende partijen ontkrachten ook de andere informatie niet, toegevoegd aan het administratief dossier, waarin wordt gesteld dat niet kan worden aangenomen dat er effectief op grote schaal reservisten worden opgeroepen met het voorwendsel dat het een training betreft terwijl zij in werkelijkheid naar Oekraïne worden gestuurd omdat dit ongetwijfeld de aandacht van vele mensenrechtenorganisaties en media zal opwekken die hierover dan ook redelijkerwijs zouden berichten. Verzoekende partijen ontkrachten ook niet de motivering in de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat het weinig aannemelijk is dat de Russische autoriteiten dergelijke modus operandi hanteren om troepen in Oekraïne te stationeren gezien de grote internationale aandacht die er momenteel is voor het conflict.

De Raad wijst er bovendien op dat de vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade in concreto dient te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas, in gebreke.

Verzoekende partijen brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg tonen verzoekende partij niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS